

Дата: 28.09.2022

Урок № 14

Тема: Розвінчання національного нігілізму, духовної обмеженості в комедії М. Куліша «Мина Мазайло». Сатиричне викриття бездуховності обивателів, що зрікаються своєї мови й родового коріння.

Мета уроку:

Формувати предметні компетентності:

ознайомити здобувачів освіти із сатиричною комедією Миколи Куліша «Мина Мазайло», подати відомості про життєву основу п'єси; : розкрити ідейний зміст комедії; з'ясувати особливості показу процесу українізації 20-х рр. у творі; охарактеризувати образи; розвивати аналітичне мислення та мовлення; виховувати патріотизм та негативне ставлення до проявів шовінізму й крайнього націоналізму в суспільстві; *поглиблювати знання учнів* про драматургію, засоби творення комічних ситуацій; удосконалювати вміння аналізувати драматичний твір; з'ясувати причини появи в суспільному житті України національного нігілізму; показати зв'язок літератури та театрального мистецтва; розвивати вміння самостійно мислити, давати власну оцінку прочитаному, аналізувати образну систему твору; виховувати любов до рідного народу, інтерес до свого родоводу.

Матеріали до уроку:

«Мина Мазайло»

Жанр. Куліш визначив п'єсу як сатиричну комедію, але у творі має місце трагічність становлення української мови й зацькованого народу, тому - трагікомедія.

Тема (проблема): „мішанство і українізація”.

Ідея.Засобами гротеску і разучої сатири автор викриває суспільні антиукраїнські явища наприкінці 20-х років ХХ ст., висміює носіїв великодержавного шовінізму.

Основні персонажі: Мина Мазайло, Мокій, дядько Тарас, Мотрона Розторгуєва (тьотя Мотя), Рина, Уля Розсоха та ін.

Конфлікт політичний. Ставлення персонажів до мови лягло в основу конфлікту, що у творі розгортається у формі дискусій, які породжують комічні ситуації, визначають основні сюжетні лінії:

Мина - Мокій,

Уля — Мокій,

тьотя Мотя - дядько Тарас та ін.

Особливості сюжету

В основу твору покладено начебто анекдотичну історію про те, як харківський службовець „Донвугілля” з Н-ської вулиці Холодної Гори Мина Мазайло вирішив поміняти своє прізвище, у якому вбачав причину своїх життєвих і службових поразок, на престижніше - російське Мазенін. Але Суперечка з приводу цього факту поступово переходить у сімейну дискусію і виходить на рівень національної проблеми.

Особливості п'єси „Мина Мазайло”:

- драму не можна перекласти: втрачається обігрування українських і російських прізвищ;
- немає позитивних персонажів (навіть дядько Тарас половинчастий у своїх думках і вчинках, надто легко здає свої позиції; Мокій не патріот: українська мова цікавить його більше з наукової точки зору);
- у творі містяться досить прозорі натяки на облудність насильницької радянської українізації;
- фіаско для Мيني можливе тільки в літературному творі, бо в той час більшовики підтримували перевертнів.

Стислий переказ твору

Дійові особи:

Мина Мазайло - харківський службовець середніх літ

Лина (Килина) — його дружина

Рина (Мокрина) - їхня дочка

Мокій - їхній син

Уля - подруга Рини

Тьотя Мотя - сестра Мيني з Курська

Тарас Мазайло — дядько Мيني з Києва

Баронова-Козино - вчителька „правильних проізношеній” російської мови

Тертика

Губа комсомольці, друзі Мокія

Аренський

Дія відбувається в домі Мина Мазайла на Н-ській вулиці, 27, Холодної Гори м. Харкова у тридцяті роки ХХ ст., у період найбільшого поширення українізації.

Перша дія

Рина розповідає Улі, що „Мокій збожеволів од своєї укрмови”, вірші пише українською, а батько, навпаки, хоче їхнє малоросійське прізвище змінити і підшукує собі вчительку, яка б навчила його правильної російської вимови. Рина з матір'ю кличуть у гості тьотю Мотю з Курська - на допомогу. А до Улі Рина звертається з проханням закохати в себе її брата Мокія, який вже „збожеволів від укрмови”.

Мина скаржиться на своє прізвище, через яке, на його думку, усі життєві негаразди. У загсі йому сказали, що прізвище змінити можна, учительку „правільних проізношеній” він вже знайшов - Баронову-Козино. А Мокію, якщо той буде пручатися, виб'є „з голови дур український”. Тим часом Мокій розповідає Улі, що мріє до свого прізвища додати загублену половинку - Квач.

Друга дія

Від Баронової-Козино Мокій дізнається, що батько міняє прізвище, і в гніві зрікається його, а Улі скаржиться на самотність у власній родині. Зворушена Уля дозволяє себе „українізувати”.

Поки Баронова-Козино навчає Мину, Мокій голосно розучує з Улею народну пісню. Навчання закінчується сваркою батька з сином, яка припиняється через приїзд тьоті Моті. Гостя здивована, що на вокзалі написано: „Харків” - „іспортілі город”. Трохи згодом приїздить дядько Тарас з Києва, який у свою чергу дивується, що ніхто на вулицях не розуміє української мови.

Третя дія

У родині тривають суперечки: Мокій свариться з дядьком і обзиває його шовіністом, тьотя Мотя з дядьком Тарасом „ділять” Гоголя. Тьотя Мотя викликала Мокія на дискусію з приводу зміни прізвища, а той запросив ще й комсомольців. Дискусія розпочалася з питання, чи існують взагалі українці як нація, перетворилася на сварку, а скінчилася тим, що тьотя Мотя, дядько Тарас і Рина пропонують варіанти прізвищ. Дядько підбирає щось схоже на прізвища гетьманів, але Мина погоджується на варіант Рини - Мазенін.

Четверта дія

Уля розповідає Рині, що Мокій зізнався їй у коханні. Рина наполягає, щоб Уля поставила Мокія перед вибором: або вона їде жити в Одесу до тітки, або він погоджується змінити прізвище. Про свій переїзд Уля Мокію сказала, а от образити юнака, у якого закохалася, не змогла й мовчки вийшла.

З'являється Мазайло з газетою, у якій є публікація про заміну його прізвища на Мазенін. Тьотя, Мазайлиха, Рина радіють, дядько Тарас обзиває себе дурнем.

Через деякий час з'являються комсомольці і Уля. Вони принесли газету „Комсомолец України”, у якій опублікований наказ про звільнення „з посади... за систематичний і зловмисний опір українізації службовця М.М. Мазайла-Мазеніна”.

- Що ж змушує людей змінювати прізвище?

Звісно, буває і таке: прізвище є немилозвучним, принижує його носія, та ми маємо пам'ятати, що прізвище, як і ім'я, - це частинка нашого «я». Яким би смішним воно не було, ми звикаємо до нього, якоюсь мірою любимо його і дуже ображаємось, коли бачимо насмішку чи нетактовне співчуття на нашу адресу. Тож навіть тоді, коли ви почули не зовсім етичне прізвище, слід проявити стриманість і такт, щоб не образити людину.

Тим більше, що прізвища сьогодні умовні, вони не відображають ні роду занять конкретної людини, ні її характеру, зовнішності, поведінки і таке інше. Справедливо говорять у народі, що не прізвище красить людину, а людина може зганьбити чи прославити своє прізвище.

- Як ви вважаєте, що означає прізвище головного персонажа комедії?

(Корінь Маз- говорить про здібності предків до малювання).

- Чи є у нього підстава для зміни власного прізвища?

М.Куліш як письменник, суспільний діяч і просто українець не міг залишитися байдужим до змін у суспільстві, намагався про них розповісти. У драматичному творі це було можливим тільки через висловлювання героїв. До речі, М. Куліша називають провидцем за твір „Мина Мазайло”. Ми спробуємо довести це, аналізуючи деякі репліки драми.

«Мина Мазайло» - драматичний твір. Щоб ви на хвилю змогли відчути себе акторами, пропоную вам вибрати елементи одягу, предмети, які, на вашу думку, могли б належати вашому герою. Використайте їх, проголошуючи репліку.

- Серцем передчуваю, що українізація – це спосіб робити з мене провінціала, другосортного службовця і не давати мені ходу на вищі посади.

Доповідь учня (орієнтовна)

З перших же кроків українізація зіткнулася з опором партійного і державного апарату. Згідно з даними уряду УРСР, на початку 20-х років органи радянської влади в Україні переважно обслуговувалися російськомовними чиновниками, які в більшості своїй не сприймали українізацію, вважали її політичним маневром і всіляко саботували.

У 1923 р. секретар ЦК КП(б)У Д.Лебідь виступив з «теорією», в якій доводив, що в Україні точиться «боротьба» двох культур: російської – «пролетарської, передової», і української – «селянської, дрібнобуржуазної, відсталой». Більшовики в цій боротьбі, природно, повинні бути на боці російської культури. Хоча ця шовіністична теорія була засуджена, відповідні настрої серед більшовиків залишилися.

Посилаючись на постанову ЦВК СРСР 1929р., згідно з якою державні органи й підприємства союзного підпорядкування зобов'язувалися спілкуватися між собою і з центром мовою їхніх правлінь (тобто російською мовою), а з місцевими органами – національною мовою, чиновники взагалі відмовлялися вивчати українську мову. Особливо складна ситуація була на підприємствах, очолюваних керівниками-росіянами, ставлениками Москви. Працівникам, які спілкувалися українською мовою, навішували ярлики «самостійників», «націоналістів», «другосортних спеціалістів».

Тлумачний словник

Шовінізм – людина, що обстоює ідею расової винятковості та розпалює національну ворожнечу й ненависть.

Націоналіст – той, що розпалює національну ворожнечу під гаслом захисту своїх національних інтересів і національної винятковості.

Манкурт – особа, що відмовляється від свого народу, національності.

Патріот – віддана своїй вітчизні та народу людина, яка поважає інші національності

Як ми вже визначились, погляди на українізацію у персонажів трагікомедії є не одноставними. Вони також по-різному ставляться і до української мови. Поясніть погляди своїх героїв. (У презентації по черзі подаються уривки з фільму «Мина Мазайло» з репліками, учні тлумачать позиції своїх персонажів)

Мина Мазайло:

- *« Оце саме «ге» і є моє лихо віковічне. Прокляття, якесь кайнове тавро, що по ньому мене візнають навіть тоді, коли я розговорю не те що чистою руською, а небесною, ангельською мовою... оце саме «ге» увесь вік мене пекло і кар`єру поламало...»*

Харківський службовець Мина Мазайло, українець за походженням, вирішив змінити своє «плебейське прізвище» на щось милозвучніше. Він підшукав собі вчительку Бароново-Козино, яка обіцяє навчити його правильної російської вимови. Мина сподівається, що тоді для нього настане справді щасливе життя. Але разом із прізвищем відмовиться він і від свого українства, від «мужицтва» й стане одного чудового дня Сиреневим, Розовим, Тюльпановим, на крайній випадок — Мазеніним. Саме в прізвищі він убачає причину своїх службових і життєвих поразок. «Мазайло» для нього, як камінь на шії, тавро його соціального рабства. Українську мову він вважає тавром, яке видає його, як він вважає «другосортне» походження. Його ми вважаємо манкуртом. Щоб утриматися на своїй посаді, а також підвищувати свою кар`єру, Мина Мазайло ладен навчитися неймовірно важкої, незрозумілої йому російської мови. Саме цим він намагається заслужити повагу в суспільстві.

Дядько Тарас:

- *«...Ми расейщини в нашій мові ніколи не заводили, а ви що робите?...Є своє слово «універсал», а ви «маніфеста» заводите... Рідне слово «пристрій» ви на «апарат» обернули, а забули, як у народній мові про це говорить?»*

Дядько Тарас - гротескна фігура. Він виступає за збереження старого, патріархального, без урахування нових умов життя. Дядько Тарас категорично виступає проти впровадження в українську мову іноземних слів. Він ладен придумувати нові українські слова, тільки б не «красти» чужих. Проте в суперечці, хто в кого «вкрав» слова, змінювати чи не змінювати прізвище Мазайлові, дядько виявляється слабшим за тітку Мотю й здається на її милість. Є в нього й висловлювання, не позбавлені здорового глузду, продиктовані любов'ю до рідного краю й народу, глибоким знанням історії, але він дуже швидко здає

свої позиції під час дискусії. Дядько Тарас хоча і називає відкрито себе шовіністом, але за своєю позицією він більше схожий на націоналіста.

Мина:

- *«Сиджу сливе сам удень і вночі та перебираю, потужно вивчаю забуту й розбиту і все ж таки яку багату, прекрасну нашу мову! Кожне слово! Щоб не пропало, знаєте, щоб пригодилося воно на нове будівництво. Бо, знаєте, вивчивши мову так-сяк, нічого з неї прекрасного й цінного не складеш...»*

Син Мокій, «вдарений мовою», без п'яти хвилин комсомолец, у драмі виступає антиподом свого батька й мріє додати до «Мазайла» загублену половину «Квач». «Мазайло-Квач» звучить для Моки як музика. Він чужий націоналізму та далекий і від інтернаціонального пафосу комсомольців. Єдине, чим Мока захоплений — це багатством української мови. Мовні симпатії Куліша зробили постать Моки ніби позитивною й такою, що виражає авторські ідеї, а позитивний герой з Моки — ніякий. Мока дійсно має глибокі знання української історії, літератури, фольклору, тонке відчуття мови. Він романтик і мрійник. Його філологічні коментарі захоплюють і чарують. Уля каже: «...Він на тебе словами отими тощо... аж пахне». Але коли він говорить дівчині замість слів кохання: «Ах, Улю! Мені вже давно хотілось вам сказати... Хотілось сказати, а тепер ще охотніше скажу: Улю! Давайте я вас українізую!» — то звучить смішним. У суперечці з батьком Мокій грубий, жорсткий, нестриманий. У нестямі кричить: «З новим прізвиськом! У криницю!».

У Мокія є певні риси патріота, але в нього далі замилювання «укрмовою» справа не йде.

Тьотя Мотя:

- *«Я так і знала, так і знала, що тут діло нечисте... Так он вони хто, ваші українці! Тепер я розумію, що таке українська мова. Розумію! Австріяцька видумка, так?»*

Заскоружлості поглядів і ворожості до української мови, історії, культури можна лише подивуватися. Репліки тьоті Моті смішні, але й небезпечні. Побачивши на вокзалі напис українською «Харків», вона цілком серйозно питає: «Нащо, питаюсь, навіщо ви нам іспортили город?». Те, що в українській опері «Тарас Бульба» артисти співають по-українському вона називає «безобразієм».

Її докази мають незаперечну логіку: «Да єтого не может быть, потому што єтого не може быть нікада!». Українська мова для неї — просто «австріяцька вигадка». Убивчим за силою сарказму є висловлювання тьоті Моті: «По-моєму, прілічнее быть ізнасілованной, нежели українізованной». Вона рознервувалася, коли Уля сказала, що її ноги відповідають «українському стандарту», бо відразу кинулася крадькома вимірювати свої. Завдяки майстерності й таланту М. Куліша ім'я «тьотя Мотя» перейшло в народі до розряду прізвиськ. Тьотя Мотя – шовіністка за всіма показниками.

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

Образи комедії М.Куліша “Мина Мазайло”

Фото виконаних завдань надсилати мені на електронну пошту

y.levchuk2976@gmail.com

У темі листа вкажіть ваше прізвище, номер групи та № уроку.